

Péntek Imre

nyáj' parancs

az anarchista átalány
egyenletesen szétterítve
elégedett a harci klán
akinek ez egyetlen kincse

nem akármily' szemle ez
az ótvarok vigyázzban állnak
árvalányhajuk lengedez
megáldja őket három álpap

többen beesnek minő malőr
regényes révületbe
csendest pukkant a bizton' őr
persze ez nincsen elfeledve

s leng a máriás lobogó
kitűzve magos vár fokára
végül is győzni volna jó
ha nem most nagy sokára

rejtőzködik a regiment
metafizikus völgyben
a látvány kissé szentiment'
nem úgy gondolja hölgyem?

a támadás ma elmarad
késik a nyájás hadparancs
összetaposva dirib-darab
a megkezdett véérnarancs

Egy szobrász halálára

(F. Gy. emlékének)

Talán elnyűtték a szürke hétköznapiak,
hisz egy középiskolában
több mint húsz éven át
rajzot oktatott.
A főiskola óta
– mintázásából kiderült –
kisujjában van Európa,
Giacometti, Moore, Arp tudása
új, eredeti szintézist alakított benne,
és az ó egyiptomi formák – keze nyomán – átvándoroltak
Nyugat-Pannóniába.
A vertikális szimmetria gőgje ellen támadt
átlós kompozícióival.
Személyében éltre kelt a lázadó alázat.
Talán fentről kapott titkos megbízatást,
hogy teremtsen csavart, ko(z)mikus figurákat –
amikor elsorvadt vagy önállósult
egy-egy testrész –
merészen menetelt a láb vagy kecses piruettekét írt le,
s a kéz, mint növényi csíra hajtott ki,
a törzs Nagy Arccá változott –
s az összenyomott, gnóm-lét az égre kiáltott:
„Legyen a Teremtés elátkozott!”
Cigarettafüsttel indázott a légbe
szelíd iróniája,
már nem zavarta
a huzatos folyosón kavargó lárma.
Társaság vette körül, tanítványok rajongtak érte,
és amit elmormogott, a foga közül szűrve:
ítéletét szigorúan mérte.
Sikeres volt, amit nehezen viselt.
Más érdekelte: az elv,
a minőség, az érték.
Ha elgyengült, körülvették
szüzek, madonnák, királynék,
akiktől (néha) megkérdezte:
mondjátok, mi vár még?
Aztán váratlan elhagyták –
vagy magára maradt?
Műterme kiürült.
Penész, vízfolt lepte el a falat.
Egy kis faluban vásárolt parasztházat,
hogy szobrász-remeteként alkosson remekműveket.

A szerző a vers
megírásakor
a Nemzeti
Kulturális Alap
ösztöndj-
támogatásában
részeseült.

Nemzeti
Kulturális
Alap

S a mély csendben, gyümölcsöse fűvén, hajnalonta
harmat remegett...
Ki tudja, mi történt azon a végzetes estén?
Figurái karon fogták, és sétálni vitték
– a Hold fémllett, mint egy kikalapált érme –
a csillagokkal hunyorgó, Isten által installált térbe.

Fischer György: *Rajz*